

Ik was bijna 6 jaar. Op een dag liep ik terug van school naar huis. Ik was alleen en toch was ik me ervan bewust dat ik niet alleen was. Talloze liefdevolle, welwillende engelen waren om me heen. De aanwezigheid van deze engelen bracht mij op dat moment nogal in verwarring. Echter, de engelen lachten me geruststellend toe en straalden uit dat ze begrip hadden voor mijn verwarring. Plotseling voelde ik ook de aanwezigheid van het Hogere Zelf. Ik voelde wel dat er iets was, dat de aanwezigheid van al die engelen en het Hogere Zelf een betekenis had. Met een lichte toon van verwijt die mijn verwarring illustreerde, uitte ik me naar het Hogere Zelf.

‘Waarom hebben jullie mij in dit toneelstuk gezet dat op aarde plaatsvindt? Het is zo’n poppenkast hier. Niets is zoals in de thuiswereld. Het lijkt wel of alle mensen op aarde hier als figuranten zijn neergezet om mij in dit toneelstuk mee te kunnen laten doen. Iedereen doet met dit spel mee.’

‘Allereerst hebben we jou niet op aarde neergezet. Jij hebt zelf de moed genomen om naar de aarde te gaan, ook al was het niet makkelijk,’ antwoordde het Hogere Zelf glimlachend. ‘Het klopt dat er op aarde een heel groot spel gaande is. Je kunt het een toneelspel noemen, daar lijkt het zeker op. Iedereen speelt een rol.’

‘Welke rollen zijn er zoal?’ Ik was nieuwsgierig geworden door de begripvolle reactie van het Hogere Zelf.

‘In feite zijn er net zoveel rollen als er mensen zijn,’ antwoordde het Hogere Zelf rustig. ‘Iedereen heeft een eigen rol die net weer een beetje anders is dan die van de anderen. Maar je kunt grofweg twee rollen onderscheiden: dader en slachtoffer. De een neemt merendeel de rol van de dader aan en de ander schikt zich vaker in de rol van het slachtoffer. En veelal wissel je beide rollen in het leven af. Bijna niemand is wezenlijk zichzelf.’

En nog minder mensen beseffen dat ze zowel de schepper als de schepping zijn. De mensen komen op aarde en verliezen dan direct het inzicht in en het weten van wie ze werkelijk zijn.’

‘Is het zo dat de kerk en het geloof daar een rol in spelen?’ Ik had me in die weinige jaren op aarde al veelvuldig verbaasd over de bepalende en overheersende rol die de kerk in deze wereld speelt.

‘Inderdaad, religie in al zijn uitingsvormen is de meest hardnekkige manier om de mens onbewust te houden en het toneelspel mee te laten spelen. Maar er zijn heel veel meer lagen van machtscontrole, waarmee het menselijke bewustzijn onder de duim wordt gehouden.’

‘Kun je daar meer over vertellen?’

‘Op dit moment niet. En de reden dat ik het nu niet met je deel, is dat jij het toneelspel op aarde vanaf nu moet gaan meespelen,’ antwoordde het Hogere Zelf ernstig.

‘Waarom is dat nodig?’ Ik was helemaal onthutst.

‘Om op latere leeftijd je werkelijke zielsbestemming op te pakken en daarnaar te kunnen leven, is het nodig dat jij eerst gaat ervaren wat het is om mens te zijn zonder toegang te hebben tot je hogere bewustzijn. Je ervaart net als alle andere mensen allerlei emoties en moeilijke situaties zonder dat je nog naar de thuiswereld kunt gaan.’

Ik was helemaal aangedaan door het vooruitzicht dat ik geen contact meer zou hebben met de thuiswereld. Tot nu toe was in mijn korte leventje het contact met het Hogere Zelf en de thuiswereld mijn enige manier geweest om pijnlijke en verdrietige situaties te overleven. Tijdens die elf dagen in het ziekenhuis zonder mijn moeder was voor mij het heen en weer reizen tussen de thuiswereld en de aarde de enige optie om aan die ondraaglijke situatie het hoofd te bieden. Ook daarna hebben zich pijnlijke gebeurtenissen voorgedaan, waarin het contact met de andere wereld mij zeer welgevallig was.

‘Hoelang gaat dat duren dat ik geen direct contact meer heb met de thuiswereld?’

‘Op je 37ste gaat dat veranderen,’ antwoordde het Hogere Zelf, die me probeerde gerust te stellen. ‘Het zal dan lijken alsof je uit een slaap wakker wordt. Tot die tijd zul je voor je gevoel nog maar in één wereld leven. En dat zal je hevig frustreren, omdat je op allerlei manieren wordt uitgedaagd om in twee werelden te leven. In die onbewuste staat leef je in en voor het systeem dat de wereld en de mensheid in de greep heeft. Maar wat ik al zei, het is onderdeel van jouw proces om daarna te groeien in bewustzijn en te gaan doen wat je werkelijke zielsbestemming op aarde is.’

Er viel een stilte. Ik wist niet wat ik hierop moest zeggen. Ik werd me ervan bewust dat alle welwillende, liefdevolle engelen intussen waren vertrokken. Ik hoorde de roodbruine herfstblaadjes van de boom waar ik tegenaan stond, fladderend naar beneden komen. Ik voelde nog wel de aanwezigheid van het Hogere Zelf dat aanstalten maakte om ook weg te gaan.

‘Ik laat je nu hier. Ik ben er altijd voor je en zal je op de achtergrond zeker ondersteunen, maar ik zal me de komende 31 jaar niet zichtbaar manifesteren’, was het laatste wat het Hogere Zelf zei tegen mij. ‘Besef nogmaals dat het bij je proces hoort om het toneelspel mee te spelen. En geniet van het leven, want dat mag zeker ook.’